

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De eleuatione intellectus in abyssum diuini luminis. Cap. LII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

ner. Accidit ut frater quidam veniret ad cellam eius, & peteret aliquid sibi accommodari. Respondit pater: Maneas hic frater, volo intrare, & afferre tibi. Sed antequam intro venisset, oblitus fuit, non solum rei quam afferre debebat, sed etiam fratris, quem prae foribus praestolari iusserat. Fratre autem secundo pulsante, exiit pater & interrogavit quid peteret, oblitus quippe fuerat omnium, quae frater ei antea dixerat. Iuit secundo pro re afferenda, sed iterum penitus oblituscebat. Cum tertio frater pulsasset, & ille exiisset, ait: Dilecte frater ingredere tu ipse, & accipe quod petis: quia imaginem aut memoriam illius rei non valeo tam diu retinere, quod possem tibi afferre.

De elevatione intellectus in abyssum divini luminis.

Cap. LII.

Secundus rivulus defluens in secundam vim, scilicet intellectum, est interna quaedam apparitio Dei, hoc est, intelligentia quaedam ex Deo fluens, internitatem nostram apertam conservans ad omnem influentiam Dei, intellectumque nostrum elevans ad cognoscenda profundissima sacrae scripturae arcana, excedens omnem naturalem intellectum, elevaturque in tantum in Deum, ut internum Dei susurrum recipiat, imò multa illi occulta intellectualia lumina aperiuntur, quibus semper magis ac magis istis tribus viribus supra se elevatur, & in Deo profundatur. Exempli gratia de sancto Francisco, qui erat homo simplex: Stabat aliquando in contemplatione sua, & ad Deum loquebatur, audiente fratre Leone: Quid es tu dulcissime Iesu: & quid sum ego tuus vilissimus vermiculus? Post hoc interrogavit frater Leo, quid istis verbis praeponderet? Qui respondit, aperta sibi fuisse duo lumina cognitionis. Primum de incomprehensibili immensitate Dei in magnitudine, maiestate, sapientia, bonitate, misericordia, & sic de omnibus alijs, quae Deo possunt ascribi. Secundum intellectualem lumē fuit notitia suae abyssalis vilitatis: & his duobus luminibus amor Dei & contemptus sui ipsius in eo augebantur. In hunc modum etiam istiusmodi homines tam profunde rapiuntur in omnimodas occultas cognitiones, quod incredibile foret inexperto. Primum quidem intellectuales oculos attollentibus in Dei excelsam naturam, datur plerumque ipsis notitia de Deo, quod scilicet sit quaedam incomprehensibilis, simplex puritas, in sua essentia, inscrutabilis profunditas, inaccessibilis altitudo, incomprehensibilis latitudo, aeterna longitudo, tranquilla & silens aut quiesca saligo, lata & vasta solitudo, requies aeterna Sanctorum, com-

Gggg 3 mune

Paradigma.

Rivus divi-
nae opera-
tionis in
intellectu

S. Francisci
contempla-
tio.

Cognitio
duplex.

Cōtempla-
tio Dei.

inane frufibile fuijpius, & omnium Sanctorum, & multa his fimilia, quae confiderari poffunt in abyffali pelago deitatis. Et quamuis homines non intelligant quid in iftis verbis inclufum fit, quamdiu ipsis non fuerit conceffum experiri, fcire tamen debent quod intellectus illorum, qui fe frequenter ad ifta conuertunt, in tantum in huiusmodi fufcollitur in admirationem, vt omnes vires animae fequi cupiant, vnaquaeque cum operatione fibi debita ad gratias agendas Deo, ad ipfum honorandum, & amandum, adeo quod totus homo habitatur in eleuatione omnium vnium animae.

Trinitatis
cognitio.

Nunc ergo profequendo de ifta notitia, fecundo oculus intellectualis eleuatur & influunt de fancta Trinitate, videlicet quomodo Filius à Patre aeternaliter generetur, & Spiritus fanctus procedat à Patre, & Filio, quomodo tres illae perfonae fint vnus Deus, & vna essentia, aequalis potentiae, sapientiae, & bonitatis: & generaliter quicquid Deo allcribitur, hoc iftis tribus perfonis aequaliter attribuitur, & dūtaxat distinguit eas fua perfonalitas. Sed ifta notitia & apparitio fit penitus in fpiritualibus imaginibus, aut fimilitudinibus in ifto gradu confufionis, & nō essentialiter. Attamen ifta notitia est etiā inaccessibilis, quia nemo potest eam adipisci propria industria, & subtilitate ingenij, sed sicut fupra adduxi, fimilitudinem de aurora, quae in diem permutat, fic oportet intellectu à Deo eleuari, dilatarī, & fupra omne fuum naturale lumē clarificari: & tunc demū poterit in intellectu doceri, vt cognoscat proprietates, quae attribuntur tribus perfonis. Patrem fcilicet esse immensam, omnipotentem maiestatem, creatorē, conseruatorē, motorem, principium, & causam primariam vel originalem omnium creatorum. Filium autē eius vnigenitum, in inuestigabilem esse sapientiam, & veritatem, vitam & exemplar omnium creaturarum, artis paternae infallibilem regulam, vel mensuram, deitatis oculum abdita cuncta prouidentē, splendorem paternae gloriae, electos iuxta fingulorum merita perlustrantem. Tertio Spiritū sanctū esse incomprehensibilem largitatem charitatis, misericordiam infumabilis pietatis, pelagus abyffale immensa bonitatis, torrentem vehementē, totam caelestem societatem incomprehensibili voluptate inebriantem, flammam igneam omnes amantes spiritus in diuina vnitae liquefacientem, nexum & complexum Patris, & Filij, & omnium beatorum spirituum, quo vniti sunt ad fruendum immensis delicijs, & diuitijs Dei, infinitaque fimilia, quae anima imprimuntur cum imaginibus seu fimilitudinibus, quia pro
tunc

Pater.

Filius.

Sanctus
spiritus.

tunc agitur à spiritu Dei, de quo dicit beatus Paulus: *Qui spiritum Dei aguntur, hi filij Dei sunt.* Quamuis autem omnes huiusmodi impressiones in admirationem operum diuinorum animam sustollant, super omnia tamen reddit hominem attonitum largisua communicatio diuinæ naturæ, qua seipsum liberaliter offert fruendum cunctis creaturis, vnicuique iuxta suam dispositionem, vel aptitudinem, præcipue tamen beatis spiritibus in fruitione gloriæ, & gratiæ suæ. Ex hac admiratione acquirit singularè in diuina bonitate confidentiâ, & quoddam internum spiritus gaudium, cunctas animæ potentias & ipsam spiritus vnitatem penetrans.

De inflammatione voluntatis igne amoris ardentissimi.

Cap. LIII.

Tertius riuulus ab vnitatem spiritus in superiorem defluens voluntatem seu vim amatiuam, est infusio quædam ignis spiritualis, id est, charitatis, voluntatem penetrans tranquillo, & quieto amore, qui nõ erumpit sicut amor practicus, qui homini inferiori infunditur, sed amor iste recipitur in viribus intellectualibus à corpore separatis, & est silens, purus, ac perfectè depuratus, vel excoctus instar olei, quod non supereffluit cum sufficienter fuerit bullitum. Hic amor nobilior est alio, sicut aurum terra; & subtilior, sicut aër aqua; trahens, semper superiores vires ad suam originem, quantoque spiritualior fuerit, tantò minorem ingerit laborem. Calor autem huius amoris tam vehemens est, quòd totum hominem videtur comburere atque consumere, & quasi in ignitum seu viuum carbonem transferre, atque in immensum illum diuini amoris ignem trahere, & annihilare, adèd vt amans spiritus diuinum amorem inuocare compellatur sine intermissione, vt se intrahat, deuoret, annihilet in abyfso immensæ suæ magnitudinis: è contra verò diuinus amor intellectuali impressione clamat, incessanter in spiritu, vt amet illum amorem, qui ipsum æternaliter amauit. Hæc autem vox est excitatio quædam interna seu motio in spiritu nostro, omni exteriori materiali tonitruo terribilior, & violentior, ita vt coruscatio eius spiritui calum aperiat, ac lumen illi æternæ veritatis ostendat: quia amor nunquam quiescit, quin se semper cupiat multiplicare. Et quantò spiritus plus amat, tantò ardentius concupiscit, sic quòd tandè ardor amoris tam intemperatus, & vehemens efficitur, vt ipsi amoris exercitium inter Deum & spiritum vadat, & redeat more vehementis fulguris, spiritum penitus consu-

Riuus diuinae operationis in voluntatem.

Amorem Dei clamare in nobis.